

F.t. beslutn. om afvikling af lejeværdibeskatning m.v.

hård hånd, mens der intet skete med kapitalgevinster og rentefradrag.

Først i forbindelse med »helhedsløsningen« i december 1979 blev der vedtaget et beslutningsforslag om ændring af rentefradraget fra at være fradrag i indkomst til at være nedslag i skat, dvs. samme skattebesparelse for samme renteudgift. End ikke denne beskedne ændring kunne socialdemokratiet få vedtaget ved hjælp af de partier, som ved adskillige lejligheder havde indgået aftaler med SD om ændringer på dette område. Beslutningsforslaget blev vedtaget på støtte fra det radikale venstre, SF og VS.

På nuværende tidspunkt (februar 1980) er det endnu ikke afklaret, hvad beslutningsforslaget mere præcist resulterer i. Dog er det under alle omstændigheder klart, at der i det højeste bliver tale om en mindre opretning af skævhederne over en årrække, og at det fra regeringens side er lovet, at denne mikro-reform ikke skal lægge sig hindrende i vejen for mere dybtgående løsninger af rentefradragsproblemet.

Dette er baggrunden for genfremsættelsen af VS' forslag.

Om forslagens enkelte punkter

Den primitive kampagne, som nogle højrepartier har ført omkring disse spørgsmål, har skabt kunstige skel, som kun kan være af interesse for dem, der ønsker en opsplitning, som kan gøre det lettere at føre nedskæringer og andre angreb igennem over for befolkningsgrupper, som fundamentalt har fælles interesser.

Det er lykkedes at bilde en masse parcelhusejere ind, at de med næb og kløer skal forsvare deres skattefradraget, og at deres interesser varetages af højrepartier. Samtidig har mange lejere fået det indtryk, at der er en fundamental interessemodsatning mellem dem og parcelhusejere i bred almindelighed.

Begge dele er forkert.

Venstresocialisterne betragter det som en vigtig opgave – også som led i kampen mod højrebølgen i almindelighed – at påvise over for de små parcelhusejere, at de *i virkeligheden ville være bedst tjent med en hurtigst mulig aftrapning af rentefradraget*, forudsat at det sker i et tempo, som sikrer, at de ikke tvinges fra hus og hjem, samt at de vil have betydelig fordel af en samtidig afskaffelse af lejeværdibeskatningen.

Beslutningsforslaget skal bidrage til en sådan påvisning.

ad 1) »Lejeværdien« er en fiktiv indtægt, og beskattningen rammer som før nævnt kun pensionister og andre lavindkomstgrupper, som aldrig har belånt værdistigningen. Som beskattningen fungerer, bliver det reelt en beskattning af boligforbrug, hvilket venstresocialisterne er modstander af. I det omfang man ikke får bremset værdistigningerne, er det indlysende, at en beskattning eller inddragelse af disse stigninger må kunne komme på tale; men det skal i så fald først ske, når værdistigningen realiseres (ved salg eller belåning). Så længe den ikke realiseres, er den fiktiv for boligbrugeren og bør ikke beskattes.

En anden metode til nedtrapning af ejerboligsubsidierne og til afdæmpning af kapitaliseringsgevinsterne går ud på at *forhøje* den skattemæssige lejeværdi, så den kommer i bedre overensstemmelse med indlånsrenten. Det indebærer en forøget, løbende beskattning af boligerne – altså det stik modsatte af VS' forslag. Vi bestrider ikke, at en sådan fremgangsmåde har samme gunstige virkninger med hensyn til begrænsning af subsidierne og kapitaliseringsgevinsterne; men vi er imod en sådan boligskat af politiske grunde. En forhøjelse af lejeværdien til 8–10 pct. vil jage hundredtusinder af familier fra deres bolig, medmindre der indføres komplicerede særordninger.

Lejeværdibeskatningen sammenlignes ofte af dens tilhængere med beskattning af naturalieydelser, brug af egne produkter – gartnerens gulerødder har ligefrem været nævnt. Det er en falsk sammenligning. Ejerboliger gror som bekendt ikke op af jorden som gulerødder – de penge, man har sat i sin ejerbolig, har man sædvanligvis i forvejen betalt indkomstskat af, hvilket man ikke har af gulerødderne, og hvilket netop er begrundelsen for deres beskattning.

Undertiden sammenlignes med rentebærende kapitalanbringelse, hvor renteindtægten beskattes. Men ejerboligen afkaster ikke nogen direkte rente, som kan beskattes som indkomst, og VS finder det forkert at sidestille boligen med forretningsmæssig kapitalanbringelse. Man kunne med præcis samme begrundelse beskatte »lejeværdien« af cykler og overfrakker.

Boliger bør ikke underkastes løbende beskattning, undtagen for så vidt som de er omfattet af de almindelige grundskatter og formueskatten. Det tilbagestående problem med *kapitalgevinsterne* bør løses på en måde, som ikke tvinger folk ud af deres bolig, dvs. beskattning eller inddragelse bør først finde sted, når gevinsterne søges realiseret.

ad 2) Punkt a) sikrer mod den vilkårlighed, der ligger i fremtidige vurderinger, jfr. 15. almindelige